

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ophelio Grammatico. 255.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

vestri similibus minimè exponenda sunt, sermone declarari petentes, vestrum de rebus iudicium vobis surripi non animaduertitis: at ego tamen non eò temeritatis & audaciæ prorumpam, vt ea, quæ nunc vobis audire nefas est, vobis exponam, atque ea, quæ aurium vestrarum captum excedunt, verbis complectar. Non enim fas est, aut eos, qui à sacris alieni sunt, res sacras audire: aut prophanos adyta contueri. Neque enim hoc per mores licet, imò etiam ne diuinum quidem oraculum hoc permittit, apertis verbis clamans, Nolite sanctum dare canibus. Ac propterea, cum ipse dicere quidem possim, vobis autem dicere non possim, vos potius moneo & hortor, vt à vitio abstinatis, ac virtuti studeatis. Quòd si feceritis, earum rerum, de quibus ad me scripsistis, interpretationem audietis.

Isidoro Diacono. 254.

Qui diuina oracula deprauant, atque ad arbitrium suum velut obtorto collo trahunt, grauius peccant, quàm vt ipsis ignosci debeat. Neque enim erroris ac deceptionis prætextu sese tueri poterunt, vt qui non simplicitate, sed malitia & animi perueritate lapsi sint: nec tranquillum illù ac placidum oculum fallent, cui, à vitio & improbitate præcipites acti, contraria profiteri minimè dubitarunt.

Ophelio Grammatico. 255.

Multi sophistæ per eam gloriam, quam prius adepti sunt, detrimenta ea, in quæ postea incidunt, obregere conantur: vt qui prius quidem res superarint, nunc autem earum magnitudine victi sint.

Olympiodoro. 256.

Demiror qui fiat, vt cum Platonem admireris, eius tamen consilia & præcepta parui pendas. Ille enim virtutis furculos

ἴηται, τοῖς ὡς ἑστὶν ὑμῖν ἀγαθὰ κερδύοις, σαφηνιζήσεται ἀπὸ λόγων ὡς ἀκριβέστεροι. ἀλλ' ἐγὼ ἔτι πολλὰ παραρηγόσω εἰς τὸ ῥητὰ ὑμῖν ποιῆσαι, τὰ τέως ὑμῖν ἀρρήτα, καὶ ὑπὸ λόγου ἀγαθῶν, τὰ ὑπὸ τῆς ὑμετέρας ἀκοῆς, οὐ γὰρ θέμις, ἕτε τοῖς ἀγίοις τὰ ἱερὰ ἀκούειν, ἕτε τοῖς βεβήλοισι τὰ ἅδυνα καταπιεῖν. ὁ γὰρ θεσμός οὐκ ἔστι, μᾶλλον δὲ ὁ θεὸς χρῆσθαι οὐκ ὀπιθέσκει, ἀπὸ ῥήδην βούων, μὴ δότε τοῖς κωσὶ τὰ ἀγαθὰ. διὸ καὶ αὐτὸς ἔχον μὲν εἰσῆναι, ὑμῖν δὲ εἰπεῖν οὐκ ἔχον, ὡς μᾶλλον ἀπέχεσθαι μὲν κακίας, ἀντέχεσθαι δὲ ἀρετῆς. εἰ γὰρ ταῦτα ποιήσετε, τῆς ἐρμηνείας ὧν γεγράφατε, οὐκ ἀνήσκει ἔσοσθε.

Isidorus Diaconus. 254.

Οἱ τοὺς θεῖους χρησμούς ὡς ἑπιποιοῦντες, καὶ ὡς τὸ οἰκτεῖον βέλῃμασιν οὐβιαζόμενοι, συζητήσας ἀμαρτάνουσι μείζονα. ἕτε γὰρ πῶς ἐξ ἀπάτης καὶ ὡς ἄλογον δοκοῦσαν εἶναι ἀπολογία, συνηροῦσαν ἔξῃσι τῷ ἀπὸ κακουργίας. ἀλλ' οὐκ ἀπὸ ἀπλότητος ἐσφάλλονται, ἕτε τὸν γαλήνην καὶ ἡμερον ὀφθαλμὸν λήσονται, ἕτε πάντα οὐβιακχευθέντες ὑπὸ τῆς κακίας, δογματίσασιν ἐτόλμισαι.

Ophelio Grammatico. 255.

Πολλοὶ τῶν σοφιστῶν ἐκ τῆς ὡς ἑστὶν παρξάσης εὐκλείας τῆς συμβαίνουσας ἡπίας ἀετέλλῃν πειρῶνται, ἅτε ὡς ἕτερον μὲν τῶν πραγμάτων γηροῦτες κρείττονες, νῦν δὲ ὑπὸ τῶν κρείττωνων κερτιθέντες.

Olympiodoro. 256.

Θαυμάζω, πῶς Πλάτωνα θαυμάζων, τῆς ὡς ἑστὶν αὐτῷ παρὰ Φαίλων ἴησθαι, ἐκείνος μὲν γὰρ φησὶ τῆς τῆς